

Zij droomde.

Zoo rustig zat zij daar, op haar stille plekje.

't Ruischen van den wind, het kabbelen van het water, en uit de verte, het geruchten van de stad, deed de stilte om haar dieper en vrediger worden.

Terwijl haar handen, o zoo voorzichtig, bezig waren aan die kleine, zachte kleertjes, droomde zij. Ze moest even glimlachen ook, nu ze bezig was aan den uitzet voor haar kind, omdat die kleine, teere dingetjes toch zoo héél lief waren. In die kleertjes werd iets van haar droomen en haar verlangens gerealiseerd; een eenvoudige versiering, een kleurtje een randje, en, in alles — — een hoop en een verlangen.

En waarom zou ze niet droomen van de toekomst en van haar kind?

Zie, een vogeltje zet zich dicht bij haar neer; 't kleine kopje houdt het scheef; een paar zwarte kraaloogjes kijken haar aan.

Weet het diertje, dat het van *hier* niet weggejaagd zal worden, dat het veilig is in de nabijheid van de aanstaande moeder?

Het stelt klaarblijkelijk een onderzoek in en dat onderzoek is bevredigend. Alles is veilig. Het vogeltje kan aan 't werk gaan. Daar is een klein speldenkussentje en daarop een draadje van donzigwitte wol. Nog even, het kopje weer scheef, kijkt het diertje naar die vrouw, die zoo dicht bij is, maar dan is ook het snaveltje in beweging, dan gaat het op den buit af.

De jonge vrouw kijkt en glimlacht.

Zie, daar is óók een aanstaande moeder, die het warme nestje klaar maakt, die uit veertjes en donzen draadjes een bedje bereid.

Daar is weer het wonder, het wonder van het wordende leven: het wonder van het langzaam-aan-groeien tot een nieuw schepsel.

O, dat wordt haar, nu ze het bezig vogeltje bespiedt, zoo groot.

Zij mag, als God het zoo wil, straks *moeder* zijn; uit haar mag geboren worden het kind, dat, God

geve het, den Heere zal toebehooren naar ziel en naar lichaam. In haar heeft het wordingswonder plaats, ontstaat het kind, waarin zij herleven zal, waarin zij en haar man een volkomen éénwording zullen doorleven.

En voor dit wonder bereidt ze zich voor. Daarvoor werkt ze elken dag weer, opdat ze haar kind straks zal kunnen opwachten met alles, wat het noodig heeft.

Al haar verlangens gaan uit naar het kind. Ze ziet het in haar droomen, zooals het eens zal rusten in haar arm. Ze ziet het kleine kopje, de onschuldige oogjes, de poezele toe-grijpende handjes. Ze droomt ook haar kind schoon.

En alles brengt ze met haar kind in verband. Voor haar vallen alle abstracties weg. Elk idee wordt in haar kind belichaamd, verkrijgt in haar kind vorm.

Ja, ze bereidt zich voor, om den gast te ontvangen, die door den Heere haar wordt toegezonden. En dan kan zij nog één ding doen: zij kan aanbeddend bij het groote wonder de handen vouwen en stil zijn.

Wat in haar wordt is een wonder, dat alle begrip te boven gaat; maar, kan zij het niet begrijpen, zij kan danken en bidden.

Zij bereidt zich voor, om haar kind te ontvangen. Wie is zij, dat zij straks dat levend wonder in de armen mag sluiten, zij die tegenover den Heere staat met al haar zonde en schuld? En die zonde en schuld zal ze haar kind als een onzalige erfenis meegeven. Wie zal een reine geven uit een onreine?

Daarom moet haar kind een kind van vele gebeden zijn. „Uw kind, Heere,” fluisteren haar lippen. „Gij geeft het mij. Ik geef het aan U.” Zoo schenkt zij alles aan haar kind, tot zelfs haar gebeden. Zóó moet ze het wonder tegengaan; biddend en dankend.

Klein vogeltje, neem maar rustig, wat je noodig hebt. Maak je nestje maar in orde. Maak maar een warm bedje voor je kindertjes. Zie, de vrouw zoo dicht bij je, zal je geen kwaad doen, want ook jij, met den je door God gegeven drang in je, te zorgen voor het komende, het nieuwe geslacht, bent in haar oogen een wonder. Ze ziet in je de moeder en ze glimlacht gelukkig. God leerde haar, hoe zij zich moest voorbereiden voor haar moedertaak, zooals Hij het jou leerde, arm, klein vogeltje, waarin Hij toch Zijn heerlijk wonder werken wil. K.

